

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 84
din 21.01.2008**

Dosar nr.: 283/2007

Petiția nr.: 5662 din data 30.05.2007

Petent: M M

Reclamat: Primăria orașului

Obiect: încălcarea drepturilor petentului de către Primăria orașului
, drepturi prevăzute în Constituția României și în Declarația Universală a
Drepturilor Omului.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

1.1.1.M M cu domiciliul

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

1.2.1. Primăria orașului cu sediul în

II. Obiectul sesizării

2.1. Petentul se consideră discriminat de Primăria , încălcându-
i-se drepturile prevăzute în Constituția României și în Declarația Universală a
Drepturilor Omului. Consideră că a fost tratat discriminatoriu deoarece Primăria
refuză să-i răspundă la memoriile adresate privind dreptul de
proprietate asupra unui teren

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petentul susține că a fost discriminat, încălcându-i-se dreptul de petiție
prin aceea că nu i s-a răspuns la cererile depuse la Primăria

IV. Procedura de citare

4.1. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.2. Prin adresa cu nr.8354,din 14.08.2007 a fost citat petentul. Prin adresa nr. 8353 din 14.08.2007 a fost citată Primăria prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 04.09.2007.

4.3. Prin citații, Consiliul a solicitat părților să își prezinte punctul de vedere precum și orice mijloace de probe referitor la obiectul petiției, respectiv al susținerilor.

V. Susținerile părților Susținerile petentului

5.1.1. Petentul se consideră discriminat de Primăria , încălcându-i-se drepturile prevăzute în Constituția României și în Declarația Universală a Drepturilor Omului.Consideră că a fost tratat discriminatoriu asupra dreptului de opinie, art.30 al alin 2 din Constituție prin aceea că s-a evitat să fie ascultat în probleme personale. I s-a îngădit dreptul la o informare corectă în privința Legii 247/2005, încălcându-se prin aceasta prevederile art. 31 alin din Constituție, fiind dezinformat.de asemenea petentul se consideră discriminat deoarece nu i s-a răspuns la cererile depuse la Primăria Petentul susține că nu poate obține 267 mp teren aferent locuinței cumpărate la Legea 112/1995.

Susținerile Primăriei orașului

5.2.1. Reclamata susține că în urma solicitării domnului M M Comisia Locală de aplicare a Legii nr.18/1991, a transmis Instituției Prefectului al Județului documentația soților M prin care a propus atribuirea în proprietate a suprafeței de 319,475 mp teren aferent construcțiilor, documentație respinsă și returnată Primăriei pe motivul că în contractul de vânzare-cumpărare nr.7/1998 prin care petentul a dobândit locuința, nu este menționată suprafața de teren aferent atribuția în folosință.

5.2.2. Astfel Comisia Locală a reanalizat documentația sus menționată și a retransmis-o Instituției Prefectului cu propunerea de atribuire în proprietate a suprafeței de 71 mp teren. Urmare celor prezentate, Instituția Prefectului a Județului a transmis Primăriei orașului două exemplare în original după Ordinul Prefectului nr.149 din 4 iunie 2007 pe numele M M și M M Potrivit art. 2 din acest document spune că „împotriva prezentului ordin se poate face plângere la Judecătoria în a cărei circumscripție este situat terenul, în termen de 30 de zile de la comunicare”.

5.2.2. Reclamata spune că potrivit contractului de vânzare-cumpărare nr. , familia M M au devenit proprietari ai unei locuințe în suprafața de 36,09 mp, respectiv cota indiviza de 43% din suprafața de folosință comună a imobilului, din Terenul aferent acestui imobil este folosit cu chirie de către cei doi proprietari ai imobilului, fam. M și fam. J fam. M folosind suprafața de 267 mp. Conform măsurătorilor cadastrale din anul 2005, fam. M ocupa în imobilul din suprafața de 61,22 mp, de unde rezultă ca aceștia au construit fără forme legale „anexe și încăperi,, cu suprafața de 25,13 mp. De asemenea suprafața pe care fam. M au primit-o prin Ordinul Prefectului se compune din 61,22 mp terenul de sub construcția cumpărată și construcțiile edificate fără forme legale, și 9,5 mp alee de acces. Familia J nu a solicitat atribuirea în proprietate a terenului pe care le este situată proprietatea, la adresa de mai sus. Reclamata consideră neîntemeiată sesizarea familiei M

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, petentul se consideră discriminat de Primăria încălcându-i-se drepturile prevăzute în Constituția României și în Declarația Universală a Drepturilor Omului. Consideră că a fost tratat discriminatoriu încălcându-i-se dreptul de petiție prin aceea că nu i s-a răspuns la cererile depuse la Primăria

6.2.1. **În drept**, Colegiul Director retine ca potrivit **Constituției României**, art. 20 alin 1, „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificata de Romania prin Legea 30 din 18 mai 1994, publicată în „Monitorul Oficial” nr. 135 din 31 mai 1994, prevede în art 14 ca: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere naștere sau orice altă situație”.

6.2.2 In acelasi sens, Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificat de Romania prin Legea nr. 103/2006 art 1 prevede interzicerea generală a discriminării:

„1. *Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.*

2. *Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.”*

6.2.3 Conform art 2 alin (1) din OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, „*prin discriminare se înțelege orice*

deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe baza de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

(4) Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intra sub incidența legii penale.”

6.2.4 Analizând faptele reținute în petiție, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Sueda, par.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, par.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, par.75)

6.2.5 În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91)

6.2.6 Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile

prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.2.7 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 *Stubbings et autres c/Royaume-Uni*, parag.75)

6.2.8 Raportat la prevederile articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit.

6.2.9 Colegiul Director a analizat petiția având în vedere elementele constitutive ale unei fapte de discriminare. Astfel, Colegiul Director a analizat dacă există un tratament diferențiat între diferite persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit. Astfel, Colegiul Director constată că din datele aflate la dosar nu se pot reține că există persoane care se află în situații similare și care sunt tratate în mod diferite, ca nu există un tratament diferențiat între persoane aflate în situații de comparabilitate. Colegiul Direct reține din răspunsul Primărie că persoana aflată în situația similară, în speță fam J nu a depus o cerere similară cu cea depusă de fam M și ca atare nu se poate reține elementul de comparabilitate deoarece persoanele nu se află în situații similare. Astfel, nu se poate reține că există un tratament diferențiat între cele două familii.

6.2.11 Colegiul Director a analizat existența celui de-al doilea element constitutiv al unei fapte de discriminare, existența criteriului de discriminare. Criteriul, în raport cu elementele constitutive ale discriminării astfel cum este definită în art. 2 din O.G. nr. 137/2000, trebuie interpretat în sensul existenței sale care este concretizat, materializat în fapt și care constituie mobilul principal al actului sau faptului discriminatoriu, care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit indus și criteriul interzis de lege.

6.2.12 Colegiul Director, analizând plângerea formulată de către petent, constată că se invocă un tratament diferențiat aplicat dlui M M față de alte persoane fără a se indica criteriul care stă la baza tratamenului diferențiat. Colegiul Director nu poate reține că fapta Primărie de a acorda doar o anumită suprafață de teren fam M are la baza un anumit criteriu. Sub acest aspect, Colegiul Director nu poate constata întrunirea celui de-al doilea element constitutiv al faptei de discriminare.

6.2.13 Coroborând toate elementele probatorii ale dosarului și analizând aspectele de mai sus, acțiunea astfel cum a fost formulată, și definiția discriminării astfel cum este prevăzută în art.2 din O.G. nr.137/2000 republicată, în cauză, **nu se poate reține întrunirea cumulativă a elementelor privind un tratament de deosebire (restricție, excludere, preferință) între persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit.** Acest fapt este determinat de probatoriul existent care nu permite stabilirea unui act sau fapt ce intra sub incidența art.2 din O.G. nr.137/2000 republicată.

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu constituie acte de discriminare conform Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;
2. clasarea dosarului;
3. se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

COMȘA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

IONITĂ GHEORGHE - Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA - Membru

Data redactării 12.02.2008

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu

